

RESSÒ DE LA PARAULA

L'estatge interior

Cinc anys enrere hauria dubtat de fer servir aquest llenguatge. Llavors podria ser mal interpretat. Però últimament s'ha produït un gir molt significatiu en l'ambient i en la sensibilitat. Un gir que era d'esperar i al qual donem la benvinguda. Es tracta del descobriment de la «interioritat» de la persona. Aquest lloc en el qual hom se sent lliure, on hom és un mateix...

Per a un cristià això no és cap novetat. Al contrari, és una cosa fonamental. El mateix Jesús parlava en nombroses ocasions de la interioritat, com el lloc de l'autenticitat personal (especialment quan havia de denunciar la hipocresia).

Aquests dies convé tornar a la interioritat, no sols perquè la circumstància del confinament així ho demana, sinó perquè les celebracions de Nadal i Epifania, com a celebracions litúrgiques, ho exigeixen (més enllà de les formes externes).

Ja en el segle XVI sant Joan d'Àvila advertia:

«La posada que Él quiere es el ánima de cada uno: ahí quiere Él aposentarse, y que la posada esté muy aderezada, muy limpia, desasida de todo lo de acá. No hay relicario, no hay custodia, por más rica que sea, por más piedras preciosas que tenga, que se iguale esta posada para Jesucristo. Con amor viene a aposentarse en tu ánima, con amor quiere ser recibido.» (Sermó IV en la infraoctava del Corpus)

És conegut el passatge en el qual la Sagrada Família no trobava estatge. Allò era un símbol del que

ha passat sempre: no és fàcil trobar un lloc adient per a Déu en el món. ¿On pot allotjar-se Déu, on pot «fer estatge»? Després de la Resurrecció i Pentecosta, Déu ha volgut quedar-se entre nosaltres en la seva Paraula, en els Sagraments, en la vida d'amor dels germans. Nosaltres el podem trobar en

aquests llocs i busquem que «siguin dignes» de la seva presència. I els adornem amb el millor que tenim: totes les belles creacions humanes, materials preciosos, l'art, els discursos i la literatura, les formes de vida eclesial, etc.

Sant Joan d'Àvila, tanmateix, intueix que tot això pot quedar fora d'un mateix. Déu pot habitar entre nosaltres, però fora de nosaltres mateixos, fora de la nostra intimitat, en aquest espai exterior, on es desenvolupa la vida dels objectes, sense que atenyi el nostre cor. Com passa tantes vegades en la nostra convivència, quan les persones van passant i les seves vides no ens afecten per res...

Llavors el sant recorda que on Déu es troba més bé és en el nostre interior, allò amagat on només abasta la mirada del Pare (cf. Mt 6,4), on no podem dissimular, on som més autèntics. Aquest lloc que anomenem «el cor». Per tant, el nostre compromís és el d'«endreçar» aquest estatge, com deien els antics. Netejar, arranjar, guarir el cor, buidar-lo de tot el que és superflu, obrir i oferir a Déu l'espai més ampli, el centre, el lloc més important, és a dir, el seu lloc, el que li correspon.

És tota una tasca d'amor, tant preparar el lloc com acollir a qui desitja habitar-hi.

Iniciem un Nou Any. Si rebem aquesta gràcia, hom pot pensar i desitjar que tot el que construïm al llarg de l'any tindrà una bona font, unes bones arrels. Si més no, que sigui un somni i una esperança.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No podem oblidar els que porten anys patint epidèmies

Les noves circumstàncies, que han impedit trobades, celebracions, desplaçaments, serveis, comiats, acompanyaments, etc., han estat amarrades de dolor en molts casos, i han posat en crisi els models socioeconòmics i sanitaris existents. Tota la humanitat ha estat posada a prova. S'ha posat a prova el vincle social i la fe evangèlica.¹

A l'igual que en el relat evangèlic, avui moltes persones pateixen pel mal que ens envolta. Tots tenim patiments que ens donen neguit a voltes. No podem oblidar a molts germans nostres que porten anys patint epidèmies i malalties que es podrien haver guarit amb més solidaritat.

Tampoc ens oblidem de la humanitat que segueix patint a causa del pecat i l'egoisme injust, havent d'emigrar, essent explotats i atrapats en trata de persones, obligats a treballar en la infantesa, milions de famolencs en societats opulentes, milers d'aturats i pobres, per-

sones que perden la salut mental a causa dels patiments provocats per la manca de recursos i d'accés a béns essencials, etc. Hi ha molt patiment més enllà de la Covid-19. Recordem que el seu clam puja fins a Déu, que escolta els seus gemecs i es recorda de l'Aliança

feta amb el seu poble, fent-se càrrec de la situació.²

Margarita Bofarull, rscj

Fragment inicial de la seva «Homilia religiosa d'Organyà, 2020» en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

¹ Cfr. PONTIFICIA ACADEMIA PARA LA VIDA, *Pandemia y fraternidad universal. Nota sobre la emergencia Covid-19*, 30 de marzo de 2020, [en línia] <http://www.academyforlife.va/content/dam/pav/documenti%20pdf/2020/Nota%20Covid19/Nota%20sobre%20la%20emergencia%20Covid-19_ESP_.pdf>, [Consulta: 22 de abril de 2020].

² Cfr. Ex 2,23-25.

ECO DE LA PALABRA

La habitación interior

Hace unos cinco años dudaría de utilizar este lenguaje. Entonces podría ser malinterpretado. Pero últimamente se ha producido un giro muy significativo en el ambiente y en la sensibilidad. Un giro que era de esperar y al que damos la bienvenida. Se trata del descubrimiento de la «interioridad» de la persona. Ese lugar en el que uno se siente libre, donde se es uno mismo...

Para un cristiano esto no es ninguna novedad. Al contrario, es algo fundamental. El propio Jesús hablaba en numerosas ocasiones de la interioridad, como el lugar de la autenticidad personal (especialmente cuando tenía que denunciar la hipocresía).

Estos días conviene volver a la interioridad, no solo porque la circunstancia del confinamiento así lo pide, sino porque las celebraciones de Navidad y Epifanía, como celebraciones litúrgicas, lo exigen (más allá de las formas externas).

Ya en el siglo XVI san Juan de Ávila advertía:

«La posada que Él quiere es el ánima de cada uno: ahí quiere Él aposentarse, y que la posada esté muy aderezada, muy limpia, desahogada de todo lo de acá. No hay relicario, no hay custodia, por más rica que sea, por más piedras preciosas que tenga, que se iguale esta posada para Jesucristo. Con amor viene a aposentarse en tu ánima, con amor quiere ser recibido.» (*Sermón IV en la infraoctava del Corpus*)

Es conocido el pasaje en el que la Sagrada Familia no hallaba posada. Aquello era un símbolo de lo que ha ocurrido siempre: no es fácil encontrar un lugar apropiado para Dios en el mundo. ¿Dónde puede hospedarse Dios, dónde puede «hacer morada»? Después de la Resurrección y Pentecostés, Dios ha querido quedarse entre nosotros en su Palabra, en los Sacramentos, en la vida de amor de los hermanos. Nosotros le podemos hallar en estos lugares y buscamos que «sean dignos» de su presencia. Y los adornamos con lo mejor que tenemos: todas las bellas creaciones humanas, materiales preciosos, el arte, los discursos y la literatura, las formas de vida eclesial, etc.

San Juan de Ávila, sin embargo, intuye que todo eso puede quedar fuera de uno mismo. Dios puede habitar entre nosotros, pero fuera de nosotros mismos, fuera de nuestra intimidad, en ese espacio exterior, donde se desenvuelve la vida de los objetos, sin que alcance nuestro corazón. Como ocurre tantas veces en nuestra convivencia, cuando las personas van pasando y sus vidas no nos afectan para nada...

Entonces el santo recuerda que donde mejor se halla Dios es en nuestro interior, lo escondido donde solo la mirada del Padre alcanza (cf. Mt 6,4), donde no podemos disimular, donde somos más auténticos. Ese lugar que llamamos «el corazón». Por tanto, nuestro compromiso es el de «aderezar» esa morada, como decían los antiguos. Limpiar, arreglar, ornamentar el corazón, vaciarlo de todo lo superfluo, abrir y ofrecer a Dios el espacio más amplio, el centro, el lugar más importante, es decir, su lugar, el que le corresponde.

Es toda una tarea de amor, tanto preparar el lugar como acoger a quien desea habitar en él.

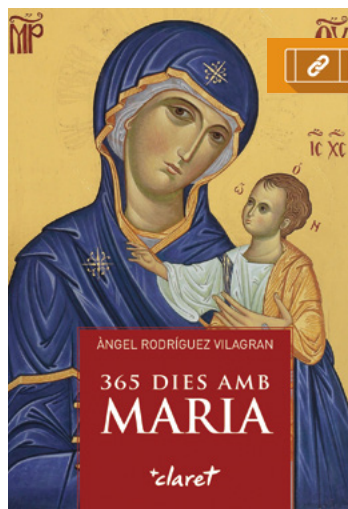
Iniciamos un Año Nuevo. Si recibimos esa gracia, uno puede pensar y desear que todo lo que construamos a lo largo del año tendrá una buena fuente, unas buenas raíces. Al menos, que sea un sueño y una esperanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

365 dies amb Maria

Aquest llibre de l'Àngel Rodríguez permet estar cada dia en contacte amb les advocacions de la Mare de Déu que es veneren a les diòcesis amb seu a Catalunya. També inclou una part de les comarques del nord de Castelló de la Plana i el Principat d'Andorra, així com alguns santuaris que tenen molta devoció a la Catalunya del Nord.

A part de la història, la descripció de la imatge de cada Mare de Déu, els seus atributs i curiositats, també hi trobarem un petit fragment dels goigs de l'advocació,

conservant l'ortografia en que varen ser escrits. El llibre també inclou 47 fotografies en color a pàgina sencera, a més de cites marianes, refranys i dites populars relacionades amb la Mare de Déu.

L'autor és doctor en Periodisme i Ciències de la Comunicació i llicenciat en Ciències Religioses. Els seus àmbits d'investigació són el periodisme local, la comunicació religiosa, l'etnografia i les tradicions populars, i treballa a la Delegació de Mitjans de Comunicació del Bisbat de Girona.

Noves instal·lacions a la casa de colònies Penyafort

De cara a la nova temporada del 2021, aquesta casa de colònies vinculada a la Parròquia de Santa Maria, de Vilafranca, ha establert un conveni de col·laboració amb l'empresa d'esports en el medi natural Esportec Outdoor Sport per tal d'oferir activitats d'aventura en els espais de la casa de colònies.

Concretament, es tracta de dos circuits acrobàtics, tirolines i rocòdrom, juntament amb altres activitats a l'aire lliure, que s'oferiran a tots els grups que s'allotgin a la casa de colònies i que desitgin con-

tractar-los, afegint-se així als serveis d'allotjament, manutenció, activitats... Les instal·lacions, que s'han muntat durant els darrers mesos, estan ubicades al prat de la riera, a la part inferior dels espais exteriors de Penyafort.

Amb aquesta nova proposta, la casa de colònies amplia l'oferta lúdica i educativa especialment per a grups escolars i també per a grups d'esplai, famílies, etc. En els propers mesos Penyafort també afrontarà unes obres de remodelació per millorar les instal·lacions interiors de la casa.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

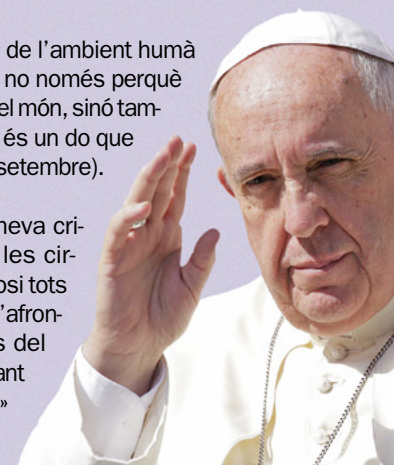

@Pontifex: «La vida humana es basa en tres relacions fonamentals estretament connectades: la relació amb Déu, amb el semblant i amb la terra» (25 de setembre).

@Pontifex: «El camí de la solidaritat necessita la subsidiarietat: no hi ha autèntica solidaritat sense participació social, sense la contribució de les famílies, les associacions, les cooperatives, les petites empreses, la societat civil» (25 de setembre).

@Pontifex: «La destrucció de l'ambient humà és una cosa molt seriosa, no només perquè Déu ens va confiar la cura del món, sinó també perquè la vida humana és un do que ha de ser protegit» (25 de setembre).

@Pontifex: «Renovo la meua criada perquè, considerant les circumstàncies actuals, es posi tots els països en condicions d'afrontar les grans necessitats del moment, reduint o condonant el deute dels més pobres» (25 de setembre).

Memòria d'activitats de l'Església a Catalunya

Per segon any, la Conferència Episcopal Tarraconense publica una Memòria que recull en el seu conjunt l'acció de l'Església en els deu bisbats amb seu a Catalunya, que estan agrupats en dues províncies eclesiàstiques: la primada de Tarragona i la de Barcelona. Amb les seves 2.113 parròquies, congregacions religioses i una quantitat de moviments i associacions laïcals, fan present l'amor de Déu en el món amb la generosa donació del seu temps i les seves capacitats.

Aquesta entrega desinteressada recollida en xifres, referents a l'exercici de l'any 2018, se sintetitza

de forma gràfica en la segona **Memòria editada per la Conferència Episcopal Tarraconense**.

La Memòria explica, resumidament, les activitats en el terreny de l'anunci de la Bona Nova, de les celebracions, de l'acompanyament, de l'ensenyament i del servei, amb dades relatives a cada àmbit. Tota aquesta activitat de l'Església es realitza gràcies al temps lliurat i a les aportacions de milers de persones. La major part d'aquestes aportacions es rep a través de les col·lectes, subscripcions i donatius directament lliurats a les parròquies o institucions eclesials, mentre que una altra part es rep indirectament dels contribuents a través de l'Assignació Tributària.

Ordenació episcopal de Mons. Javier Vilanova

Nadal al Seminari

FOTO: G. SIMÓN - ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Diumenge 20 de desembre va tenir lloc l'**ordenació episcopal del nou bisbe auxiliar de l'Arxidiòcesi de Barcelona, Javier Vilanova i Pellisa**, a la Basílica de la Sagrada Família, seguint les mesures sanitàries vigents.

La cerimònia va ser presidida pel cardenal Joan Josep Omella, acompanyat pel nunci, Bernardito Auza, i per l'arquebisbe emèrit, cardenal Lluís Martínez Sistach, i concelebrada per una nodrida representació de bisbes catalans.

Ja com a nou bisbe auxiliar de Barcelona, s'ha dirigit als fidels amb aquestes paraules: «Vinc en nom del Senyor a ser totalment vostre, a desgastar-me perquè l'amor de Crist pugui ser conegut i estimat».

També es va referir especialment als joves, a la gent gran i a les persones afectades per l'actual pandèmia: «Vosaltres joves i famílies sou l'esperança de l'Església. Vosaltres la gent gran, sou el nostre goig i el nostre orgull, us estिमem. Els malalts i els qui esteu sofrint durament les conseqüències de la pandèmia, estem al vostre costat. A tots, des del primer moment, us porto al cor i a la pregària.»

Per la seva banda, el cardenal Omella en la seva homília s'adreçava al bisbe Javier d'aquesta manera: «Acull amb alegria el do que el Senyor et fa cridant-te a la plenitud del sacerdoci i a ser imatge del Bon Pastor enmig de la comunitat cristiana», afegint: «I no oblidis, Javier, que el do de l'episcopat no consisteix en aconseguir un honor, és sobretot un servei i el servei no és dominació sinó posar-se als peus de Déu i dels germans per ajudar-los en tot, amb tot i per a tot.»

La cerimònia va mantenir les normes sanitàries vigents, amb només 379 assistents (de les més de 3.000 localitats que ofereix aquest espai) i, per garantir-hi el seguiment, es va disposar d'un ampli dispositiu multimèdia, amb la retransmissió en directe per Ràdio Estel, Radio Maria i per *streaming* al web de l'Arquebisbat i de la pròpia Sagrada Família.

La tradicional celebració de Nadal al Seminari Conciliar va tenir lloc dijous 17 de desembre, en unes condicions diferents, marcades per la pandèmia, però amb la mateixa joia de sempre, que té la seva arrel en els misteris que celebra el Nadal.

A les 19 h tingué lloc l'Eucaristia a la capella del Seminari, amb la presència del cardenal Omella, dels bisbes Sergi i Toni, auxiliars de Barcelona, i també del bisbe electe Javier. S'hi va tenir present al bisbe Agustí, que no va poder assistir-hi personalment per estar encara aleshores de baixa mèdica. També eren presents el rector i tot l'equip de formadors i directores espirituals. La litúrgia va ser enriquida per l'acompanyament musical del cor dels seminaristes. Actualment són 8 de Sant Feliu de Llobregat i 27 de Barcelona els seminaristes que conformen aquesta peculiar bombolla de convivència del Seminari Conciliar.

AGENDA

Convivències i recés dels seminaristes:

- **Dilluns 4 de gener**, dia de convivència dels seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat al Monestir de Montserrat.

Seminari Conciliar de Barcelona

- **Dissabte 9 de gener**, dia de recés dels seminaristes, al Seminari Conciliar.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jo 3,7-10 / Sl 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres i Morales, vg. (rel. angèlica); sant Manuel González García, bisbe; santa Isabel Anna Bayley Seton, rel.; santa Zdislava de Lemberk.

5. □ Dimarts [1Jo 3,11-21 / Sl 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i màrtir; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emilià, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); sant Carles de Sant Andreu, religiós passionista;

sant Carles Houben, prevere passionista.

6. □ Dimecres [Is 60,1-6 / Sl 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; santa Macra, vg. i mr.

7. □ Dijous [1Jo 3,22-4,6 / Sl 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat; beata Justa d'Oliveira Liudalva, vg. i mr.

8. □ Divendres [1Jo 4,7-10 / Sl 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe;

sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità); sant Llorenç Justinià, bisbe.

9. □ Dissabte [1Jo 4,11-18 / Sl 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.; beata Alexia Le Clerc, vg.

10. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,1-11 / Sl: Is 12,3-6 / 1Jo 5,1-9 / Mc 1,7-11]. Sant Agató, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

Diumenge II després de Nadal (B)

COMENTARI

Als qui l'han rebut els concedeix poder ser fills de Déu

Ja sabem que l'AT sovint és un anunci o figura de les realitats del NT. La primera lectura parla de la saviesa que és presentada com un realitat que existeix al costat de Déu i que es fa present enmig del poble d'Israel: *Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat... he tret brotada en la possessió del Senyor*. Tot això ho podem aplicar a l'encarnació de Jesucrist que contemplem en aquests dies, com també aquestes paraules: *El Senyor m'assenyala on plantaré la meva tenda; m'ha establert a Sió [Jerusalem]; m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem*. De forma encara més clara li podem aplicar al Senyor aquestes paraules: *M'ha creat abans dels temps, des del principi i mai més no deixaré d'existir*.

El que llegim a l'Evangeli de Joan és com un ressò del Siràcida: *Al principi ja existia el qui és la Paraula. La paraula era amb Déu i la Paraula era Déu*. Però Joan precisa: *Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes*. I aquesta Llum i aquesta Vida s'han fet presents entre nosaltres: *El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle*, és a dir, la seva tenda. S'ha fet veí nostre, un més de la comunitat d'homes i dones que vivim en aquest món. Però cal acollir-lo a la nostra vida perquè no passi el que denuncia l'evangelista: *Era present al món, però el món no l'ha acollit, ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit*. Però, a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. Aquest és el gran do que ens ofereix aquest infant: poder ser fills de Déu. I diu encara: *La gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist*. Aquests són els grans dons que ens porta l'infant Jesús. Sant Pau també recorda: *Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist*. I d'aquí l'oració: *Que Déu ens concedeixi una comprensió profunda i la seva revelació, perquè coneguem veritablement qui és ell*, que ens porta la Llum, la Veritat, l'Amor i que ens ha fet fills de Déu. Pot ser una bona oració per a aquests dies.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-4.12-16)

La saviesa s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits." M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Lectura abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut.

Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del llibre de Eclesiàstic (Eclo 24,1-4.12-16)

La sabiduría hace su propia alabanza, encuentra su honor en Dios y se gloria en medio de su pueblo. En la asamblea del Altísimo abre su boca y se gloria ante el Poderoso.

«El Creador del universo me dio una orden, el que me había creado estableció mi morada y me dijo: "Pon tu tienda en Jacob, y fija tu heredad en Israel". Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y nunca jamás dejaré de existir. Ejercí mi ministerio en la Tienda santa delante de él, y así me establecí en Sión. En la ciudad amada encontré descanso, y en Jerusalén reside mi poder. Arraigué en un pueblo glorioso, en la porción de Señor, en su heredad.»

▶ Salmo responsorial (147)

R. *El Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros.*

▶ Lectura de la carta de san Pablo a los efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, el Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bienes espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado.

Por eso, habiendo oído hablar de vuestra fe en Cristo y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mis oraciones, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,1-18) (Lectura abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió.

El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo reconoció.

Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.